

Nou capítol sobre el rei emèrit i la seva amiga Corinna

L'empresària alemanya anuncia ara que denunciarà Joan Carles I per amenaces, i 'The Telegraph' treu noves informacions

Avançament editorial

Carregades de raons

Reproduïm dos capítols del llibre escrit a quatre mans per Dolors i Montse Bassa

EL PUNT AVUI+

DISSABTE • 7 de març del 2020. Any XLV. Núm. 15292 - AVUI / Any XLII. Núm. 14162 - EL PUNT

1,50€

#CATALUNYALLIBERTAT

VOL VIURE EN

P6,7

Elisenda Paluzie Presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC)

“Aquest diàleg amb l'Estat no ens portarà a la independència”

TAULA • “Ens pot portar a una altra cosa, com pugui ser una reforma autonomista. Soc escèptica, perquè no s'hi va amb unitat”

CRÍTICA • “Se'ns diu que som els hiperventilats, però som els que estem al carrer i fem omplir la caixa de solidaritat”

NACIONAL, EUROPA-MÓN I L'ESPORTIU

P16,17 i 20,21

Fumigació a l'església de San Domenico Maggiore de Nàpols per evitar la propagació del coronavirus ■

Cent mil infectats pel virus

Una dona de 87 anys, primera víctima mortal a Catalunya

Nacional

P12

Cuixart recorre al TC demanant que es derogui la sedició

Turull treballarà des de dimarts en un despatx d'advocats de Terrassa

Cultura

P26

El Thyssen de Sant Feliu de Guíxols, més auster

168850-11470708

BiG

api

SERVEIS IMMOBILIARIS

C/ Montserrat, 41 · 08302 Mataró

Tel. 93 741 00 44

www.bigimmobles.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Xavier Graset

La màscara

El teatre occidental contemporani va recuperar l'ús de la màscara. Un redescobriments (com al teatre antic o a la Commedia

dell'Arte) que va en paral·lel a la reateatralització del teatre i la promoció de l'expressió corporal. He anat a buscar aquesta definició de màscara al diccionari del teatre de Patrice Pavis, professor de teoria i semiòtica teatral de la Sorbona, que ja té uns quants anys, i al meu exemplar se li han esgrogueït les pàgines. L'he anada a buscar ara que la febre popular va a la cerca de mascaretes per protegir-nos davant l'escampada del coronavirus Covid-19. Tant és que les autoritats sanitàries adverteixin que la mascareta és per a qui ja està contagiada, que als que no ho estem ens protegeix més una bona higiene de mans, i frenar els esternuts amb el braç, més que amb la mà. Diuen que hi ha qui roba mascaretes dels hospitals, que és allà on els professionals de la salut, i els malalts les necessiten. L'altre dia en una farmàcia vaig comprovar com s'ha estil·litzat i posat a la moda la gamma de productes

Aquests dies que s'acosten veurem com fugen els petons i les encaixades, i fins i tot l'aigua beneïda

per desinfectar-nos les mans. Un parell d'emprenedors catalans, Enric Armengou i Hugo Rovira, són els que han dissenyat el Haan, amb un envàs modern, un líquid amb base d'àloe vera i gamma de fragàncies, i a més el 20% de les vendes va per fer pous d'aigua a l'Àfrica. El líquid es produeix aquí, però l'envàs, a la Xina. No sé si ara mateix deuen patir els problemes de components i de distribució que tenen altres sectors productius. De mascaretes també n'hem vist de tots colors i els ministres de la Unió Europea han hagut d'atendre la petició d'Itàlia perquè es veu que se n'han quedat sense. La màscara que antropològicament fem servir com a imitació dels elements, o per la creença en la transsubstanciació, ens serveix com a disfressa, i el carnaval ens ho recorda cada any, en la festa que dona marge a l'alliberament d'identitat i sexualitat, i en teatre obliga els actors a compensar la pèrdua d'expressió de la fesomia, amb un esforç corporal més intens.

I tots aquests dies que s'acosten, ja sigui amb mascareta o amb les mans refregades amb líquids higienitzants, veurem com fugen els petons i les encaixades, i fins i tot l'aigua beneïda.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

El centre del món

Alexandre Deulofeu, farmacèutic de Figueres, historiador i visionari, va situar el centre de l'univers a Sant Pere de Rodès. Li ho vaig sentir de viva veu en una conferència memorable, fa molts d'anys. Raonava que el romànic té l'origen en aquell monestir. Des d'allí, el romànic es va anar expandint en cercles concèntrics, i com que és la matriu de la cultura cristiana que impregna mig món podem dir que aquell cor de negres que ara mateix beneeix el Senyor en una església de la Cinquena Avinguda de Nova York deu la seva fe i la seva manera de pensar al monestir que sembla que s'hagi d'estimar en un precipici de l'Empordà. Salvador Dalí va ser amic d'Alexandre Deulofeu. El va pintar en un quadre de títol irònic: *El farmacèutic de Figueres no busca absolutament res*. Dalí va corregir a Deulofeu el domicili del centre de l'univers. El va situar a l'estació de Perpinyà, com tothom sap i aquests dies de concentracions patriòtiques a la ciutat on l'estació fa servei s'ha repetit. El periodista Jaume Arias va ser un concurrent de Dalí. El visitava so-

“Dalí el va situar a l'estació de Perpinyà per satisfer els duaners

vint. Parlaven. Quan, un cop mort el pintor, les converses van perdre el caràcter confidencial, Arias em va explicar que Dalí havia usurpat la idea de Deulofeu, desplaçant-la una mica més amunt i cap a la interior, per donar satisfacció a l'autoestima dels duaners de l'estació de Perpinyà, que de vegades li interceptaven les joies i els quadres que ell volia passar de contraban. Sembla que l'estratagema va funcionar. Quadres i joies van passar, d'anada o tornada, amb més fluïdesa. Sempre parlem del duaner Rousseau, l'amic de Picasso que pintava naïf, i oblidem la influència dels duaners de

Perpinyà en la història de la pintura.

Carles Puigdemont, que des de la solitud de Waterloo necessita l'escalf humà dels seus, va organitzar una trobada de simpatitzants a Perpinyà. Va ser un èxit. Més de 150.000 persones. Va advocar per la confrontació amb l'Estat, va fer dir als seus portaveus que la taula de negociació que ERC ha aconseguit a Madrid amb el govern de l'Estat i en la qual Puigdemont té enviats és una enganyifa. En conseqüència, les relacions entre el partit de Puigdemont i el d'Òriol Junqueras s'han enverinat encara més. Deulofeu, que veia la història a través de formulacions matemàtiques, va calcular que Catalunya seria independent el 2029. No falta tant, però han de ser anys, segons els aplegats a Perpinyà. Hi arribarem per l'estratègia pacient d'ERC o pel "tenim pressa" de Puigdemont?

(Ara, que jo, sense càlculs i només per intuïció i joc d'emocions, crec que el centre del món es troba a la cripta del Pessebre de Sant Miquel de Cuixà, brollador de pedra que indica on va néixer una gran, personal i expansiva cultura pirenaica).

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/tiegpc>

A la tres

Xevi Sala / xsala@elpuntavui.cat

A les Cayetanas del món

El Partit Popular espanyol arriba a les portes de la celebració del 8-M amb una de les majors contribucions a la causa feminista: constatar que un dels aliats més forts del masclisme és precisament l'existència de dones amb la mateixa mentalitat aristocràtica que la portaveu Cayetana Álvarez de Toledo. El primer, el principal i el més irritant problema de la marquesa no és la seva manera de pensar, sinó que l'expressa com a càrrec públic i per tant amb influència sobre la població i sou públic. L'assimilació del discurs de Vox i la condescendència sempre associada al supremacisme econòmic han convertit la portaveu popular en un maldecap fins i tot per al seu propi partit. Per demuntar la seva demagogia, però, n'hi ha prou adonant-se que cap de les seves afirmacions sobre el feminisme podria assumir-les la seva dona de fer feines, que ben probablement deu te-

“Cap de les afirmacions de la portaveu del PP la podria assumir la seva dona de fer feines

nir per poder exercir la tasca política amb la dedicació necessària. Per exemple, Cayetana proclama: “No som un bloc monolític anomenat dones”, però si un element comú caracteritza el col·lectiu de les dones de la neteja és la generalitzada explotació laboral a la qual són sotmeses, amb jornades im-

placables, sous baixos i, massa sovint, manca de contracte. Cayetana sentència: “Les dones no naixem víctimes”, però la trista realitat de les estadístiques constata que cada any se'n moren a cabassats, a mans d'homes que exerceixen el domini físic i la por psicològica. Cayetana dictamina: “No hi ha una ideologia masclista destinada a sotmetre les dones”, però ha fet falta un govern progressista per aprovar la primera llei que ho posarà més difícil als violadors perquè només sí és sí. La descaradura de la marquesa no és nova. L'hem vista i l'hem sentida en altres debats feliçment superats, com sobre el divorci, l'avortament o el matrimoni homosexual. És la descaradura dels que han nascut entre el cotó fluix de les classes poderoses. I que des d'aquesta atalaia privilegiada ho veuen tot de color rosa, que segurament per a la Cayetana és el color més adequat per vestir les nenes.

De reüll

Maria Palau

364 dies invisibles

Amb el Dia de la Dona em passa una mica com amb el Dia dels Museus, que hi veig un folklorisme de postal. L'any té 365 dies i la realitat, la pura i dura realitat de les dones, s'imposa 364 dies orfes de carnivals mediàtics i de paternalisme de pandereta. El que es vol fer tan visible durant la festa major del 8 de març és invisible durant tot l'any a les cases, a les feines, a les discoteques, a les universitats, als partits polítics i als mitjans de comunicació. *Las invisibles* és justament el títol del llibre del periodista Peio H. Riaño que acaba de publicar la petita editorial Capitàn Swing. M'agrada el títol però m'agrada més i tot el subtítol: *¿Por qué el Museo del Prado ignora a las mujeres?* Aquest assaig, que val per a qualsevol museu, és una veritable arma de destrucció massiva dels discursos que edulcoren la lluita de

Un llibre parla clar de la denigració de les dones en l'art

les dones i, específicament, la situació de la dona en l'art, denigrada en tots els sentits. Com a creadora (absent), com a tema de les obres (muses, un eufemisme de víctimes d'una violència repugnant), com a visitant (obligada a empassar-se relats masclistes) i, l'estadi últim que exerceix de tampó perfecte, com a veu de poder a les institucions museístiques (a sant de què ells renunciaran als seus privilegis?). *Spoiler*: després del Dia de la Dona tot continuarà igual, però els que haguem llegit aquest llibre tindrem més clar com de diferents podrien ser les coses si hi hagués una voluntat real per canviar-les. Que no hi és.

Les cares de la notícia

PORTAVEU DEL PSOE AL CONGRÉS DELS DIPUTATS

Adriana Lastra

Impunitat reial

El PSOE continua blindant el cap visible del règim del 78, el rei i la seva inviolabilitat, és a dir, la impunitat per la comissió d'activitats il·legals. El veto socialista a la comissió d'investigació de Joan Carles I pel compte suís de 100 milions fa un flac favor a la transparència, a la democràcia i a la mateixa monarquia.

PRESIDENT DE SOCIETAT CIVIL CATALANA

Fernando Sánchez Costa

Cridar l'atenció

Els senyors de Societat Civil Catalana no tenen altra feina, ni altra raó de ser, que anar en contra de tot allò que tingui a veure amb l'independentisme i el sobiranisme. La seva *performance* a l'entrada dels túnels de Vallvidrera, a més d'injustificada i demagògica, només busca el focus mediàtic.

ESCRITORA

Maria Mercè Roca

Retorn a la novel·la

Deu anys després de la seva última novel·la (*Bones intencions*), l'escriptora torna a la narrativa amb *Al final t'agradaré*, una història sobre el perdó, vist com un dilema moral, que suposa el seu retorn a la màquina d'escriure després del seu pas per la política al Parlament i a l'Ajuntament de Girona.

EDITORIAL

La fràgil pau en el conflicte de Síria

■ Quan estan a punt de complir-se els nou anys exactes de l'inici de la guerra civil a Síria, la pau sembla més lluny que mai, malgrat que el règim d'Al-Assad controla ara mateix més territori que mai, Estat Islàmic estigui pràcticament derrotat i desaparegut, i, des d'ahir a la mitjanit, Turquia i Rússia, dos dels actors principals en el conflicte, hagin acordat un alto el foc a la província d'Idlib, on es concentren les forces rebels i els grups gihadistes com Al-Qaida, que, amb el suport d'Ankara, continuen lluitant contra les tropes de Damasc. Un alto el foc que no és el primer a la zona i que, com els anteriors, és d'una gran fragilitat, tot i el compromís ferm expressat per Putin i Erdogan.

De fet, el líder turc, imbricat en el vesper siriana des dels inicis amb els objectius clars de doblegar els kurds i aconseguir eixamplar el territori per protegir, sobretot, la població sunnita siriana, arribava a Moscou en una situació de feblesa, després de les recents derrotes sobre el terreny, com ara la que va provocar la mort de més de trenta soldats com a conseqüència d'un atac de la potent aviació russa. Putin ha aprofitat aquesta feblesa i la deixadesa de funcions dels Estats Units, absents de la zona per decisió del president Trump, per reforçar la seva posició a l'Orient Mitjà.

Tot plegat, amb bona part de la població siriana patint més que mai després de nou anys de guerra, amb milions de persones desplaçades de les seves llars en camps de refugiats que no reuneixen les mínimes condicions d'habitabilitat i que, a més, són utilitzats impune-ment pels diferents governs. Pel turc, com a llançador d'atac a la UE, i per Grècia, amb el suport de Brussel·les, com a mostra de la política antimigració de cara als votants.

Tal dia
com
avui fa...

1 any **Més “violència”**
La lletrada de Justícia declara haver sentit la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, i que va demanar sortir d'Economia en helicòpter.

10 anys **Eleccions a l'Iraq**
Els iraquians renoven el Parlament per segon cop des de la fi de Saddam Hussein entre la il·lusió i el perill terrorista.

20 anys **Atemptat d'ETA**
Un cotxe bomba fereix set persones, una d'elles de gravetat, a pocs metres de la caserna de la Guàrdia Civil d'Intxaurrenondo, a Sant Sebastià

Full de ruta

Joan Rueda

“Paciència i contenció”

Mercedes Armas és la magistrada del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) que va ordenar a la policia que aturés el referèndum de l'1-O. La tarda del 27 de setembre es va reunir amb els tres comandaments policials –el cap de la Guàrdia Civil, Àngel Gozalo; el de la Policia Nacional, Sebastián Trapote, i el major dels Mossos, Josep Lluís Traperó– i els va agrair, per endavant, el seu esforç “ja que l'1-O serà un dia difícil” i, atenció, els va demanar “que actuessin amb paciència i contenció”. Aquest fet, que per si sol ja desmuntaria tota l'acusació de la fiscalia contra la cúpula d'Interior si aquest no fos, de nou, un judici polític, de venjança, el va revelar el lletrat de l'administració de justícia de la sala penal del TSJC que era present a la trobada.

Recorden el protagonisme que va tenir a tots els mitjans de comunicació la secretària judicial del jutjat número 13, el jutjat que va ordenar els escorcolls del dia 20 de setembre del 2017, els

La magistrada del TSJC va ordenar a les policies actuar amb “contenció”. On queda, doncs, l'acusació de passivitat contra els Mossos?

que, de fet, van dur Jordi Cuixart i Jordi Sànchez a la presó? Ella, simpatitzant, legítimament, de grups contraris al sobiranisme, va detallar amb tot luxe de detalls davant al Suprem una situació postapocalíptica que no quadra amb res del que van viure la resta de la gent que va ser allà. Ara, és més que possible que aquelles sensacions que va descriure fossin les que va viure, tot i que a l'Audiència Nacional ja va matisar alguna cosa. Aquest protagonisme que va tenir als mitjans i a les xarxes ha estat inversament proporcional al que ha tingut el seu company Joaquim Martínez, que desmunta la tesi de la passivitat dels Mossos l'1-O i posa en entredit els informes de la Guàrdia Civil en els quals –amb un trist copiar i enganxar que inclou tots els errors de traducció– s'ha basat l'acusació de la fiscalia. Els Mossos van mobilitzar 11.420 dels 12.836 agents disponibles aquell dia, però van actuar seguint el que els havia ordenat Armas: paciència i contenció. La que no van tenir ni Guàrdia Civil ni Policia Nacional, perquè feia dies que planificaven el seu escarment.

Tribuna

Edgar Illas. Professor de literatura i cultura catalanes a la Universitat d'Indiana

Fundadors clàssics

Raül Garrigasait acaba de publicar un llibre fascinant: *Els fundadors. Una història d'ambició, clàssics i poder* (Ara Llibres). En aquest assaig, Garrigasait explica la història de la creació de la Fundació Bernat Metge als anys vint del segle passat, quan Francesc Cambó, Joan Estelrich i Carles Riba van emprendre l'aventura colossal de traduir els clàssics grecs i llatins al català.

PER ENTENDRE la intervenció de Garrigasait, és útil comparar-la amb l'anàlisi de la ideologia del noucentisme. El classicisme del noucentisme, ja articular per Eugeni d'Ors a principis de segle, tenia dos objectius principals. En primer lloc, volia crear un imaginari que identifiqués la cultura catalana amb el Mediterrani, el mar de l'humanisme i les ciutats estat, i així distanciar-la de l'imaginari castellà concebut per la “generación del 98”. Tots dos imaginaris responien al trauma de la pèrdua de l'imperi colonial, però si els intel·lectuals castellans volien recuperar l'espiritualitat i la senzillesa de la naturalesa (com en aquell “*olmo seco*” amb el “*tron-*

co carcomido y polvoriento” de Machado), els catalans, en canvi, buscaven la regeneració apel·lant al comerç, la urbanització i la vida civil.

EL SEGON OBJECTIU era construir l'ideal d'una Catalunya civilitzada en què els conflictes es poguessin resoldre urbanament, tal com explica D'Ors a la glosa *Urbanitat*, on s'emmiralla amb Anglaterra i descriu un accident de cotxe en què no hi ha hagut crits ni baralles sinó només el procediment del municipal que fa l'aterrat. Aquest classicisme, doncs, s'ha interpretat com una ideologia burgesa per ca-

nalitzar la lluita de classes cap a una negociació ordenada i no violenta.

ARA BÉ, GARRIGASAIT mostra que els clàssics de la Bernat Metge han acabat transcendint aquestes implicacions originals i les disputes personals que se'n derivaven, incloent-hi les tensions entre Cambó, Estelrich i Riba. Garrigasait projecta el classicisme més enllà del noucentisme per explicar que els clàssics continuen definint les essències dels nostres conflictes polítics. Simplificant molt, podríem dir que Grècia es fa la pregunta sobre la fundació de la república i la substitució dels cicles de venjança per la justícia legal, amb els efectes tràgics que això genera. Roma, en canvi, representa la pregunta per la consolidació i distribució del poder republicà i la seva fusió contradictòria amb el poder imperial. Si Grècia pregunta què és la *polis*, Roma legisla com es manté el poder. No cal dir que, per a la gent que desitgem una república catalana, aquestes qüestions són molt més rellevants que no pas qualsevol dels debats tediosos sobre esquerra i dreta o sobre no sé què d'una taula de diàleg.

“Els clàssics continuen definint les essències dels nostres conflictes polítics.”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Casa vostra és casa nostra. Gràcies, Perpinyà!

■ El dissabte 29 de febrer del 2020 passarà a la història i no per ser un dia d'any de traspàs, sinó perquè més de cent mil catalans van pelegrinar fins a Perpinyà, convocats pel Consell de la República, allà a la Catalunya del Nord, sense traspasar imaginàries fronteres inventades, que són una qüestió administrativa però no sentimental ni històrica, perquè són els nostres germans, com ho són els del País Valencià i les Balears. Milers d'autocars, autocaravanes, cotxes i motos vam formar una serp entusiasta per carreteres i autopistes fins al Parc d'Exposicions de Perpinyà, on ens reberen motoristes de la Gendarmerie, que amb una previsió excepcional ens anaren situant en aparcaments previstos per als diferents tipus de vehicles. Un

centenar d'autocars varen recular cap a casa, gràcies als controls de la Policia Nacional, que interromperen el seu viatge al pas per la Jonquera fentlos circular en fila d'un en un i en ziga-zaga. Una vegada més denunciem aquest infame comportament de les forces de repressió i també de retenció.

La població de Perpinyà ens rebé com a compatriotes. A la plaça del Castellet hi havia audició de sardanes i al parc del costat un concert de rock i música catalana amb parades de diverses organitzacions catalanistes. Els perpinyanesos ens han dit: “Casa nostra és casa vostra.” Serà un oferiment mutu: nosaltres els hem de dir també el mateix: diuen que és de gent ben nascuda ser agrait. Ho fem amb la veu ben clara i alta.

Moltes gràcies, sempre ens quedarà Perpinyà al cor!

JORDI LLEAL I GIRALT
Badalona (Barcelonès)

El Liceu i el llaç groc

■ Diumenge 1 de març. Lloc: Teatre del Liceu de Barcelona. Els cantaires de l'Orfeó Català no van poder lluir el llaç groc reivindicant la llibertat dels presos polítics. Era el dia en què l'orfeó reforçava el cor de l'entitat, interpretant una simfonia coral, la número 2, *Resurrecció*, de Mahler.

Aquest fet, insòlit en el món de la cultura, era precedit, segons el “desmentit” després publicat per l'entitat, per la gestió d'un membre del comitè d'empresa del cor, instant el departament artístic a evitar-ho. Aquest ho va comunicar a l'Orfeó i, en nom d'una “neutralitat” que sempre va en la mateixa direcció, el llaç groc normalment mostrat pels cantaires va ser prohibit al nostre estimat Liceu, quan ha estat present a tants auditoris del món.

La neutralitat, encara més dins del món de la cultura, es basa en no incidir en temes com aquests. Els cantaires poden lluir el llaç del color que creguin convenient: tant li fa si és groc, lila, verd o arc iris. O cap, si així ho han decidit! Mentrestant, els sindicats s'han d'ocupar de temes laborals, sense interferir en qüestions tan alienes. Un representant sindical pot traslladar a l'empresa les seves dèries tant com vulgui, però una altra cosa és que l'empresa li faci cas, i això és el que va passar al nostre estimat Liceu, amb una decisió que va ferir molts socis, un públic concret i gran part dels ciutadans de Catalunya.

Reclamem que s'assumeixin responsabilitats per part de qui pertoqui i que es demanin les disculpes pertinents.

JOAN ALBAREDA SALLERAS I JOAN BARCELÓ SITGES,
membres de l'associació Amics de l'Òpera de Girona

La frase del dia

“Hi ha casos de gent que ja s’ha recuperat [del coronavirus]”

Salvador Illa, MINISTRE DE SANITAT ESPANYOL

Tribuna

Hèctor López Bofill. Professor de dret de la UPF

Betancor i la universitat

Que es descobrís que el catedràtic de dret administratiu de la Universitat Pompeu Fabra, Andrés Betancor, cobrés un sou com a assessor de Ciutadans mentre era membre de la Junta Electoral Central i fallava en contra dels candidats independentistes constata novament la baixa qualitat de la democràcia al Regne d’Espanya, pot tenir repercussions penals i en condicions normals alteraria el desenllaç de la causa contra el president Quim Torra en la mesura que les decisions de la JEC amb el vot de Betancor són l’origen de la inhabilitació que pesa sobre el màxim representant de la Generalitat.

EN EL MÓN INDEPENDENTISTA, a més, l’afar Betancor ha suposat una certa consternació, en la mesura que s’ha revelat que a la cúpula universitària catalana hi ha professors aferrissadament unionistes, cosa que contrasta amb la majoria independentista que domina al Parlament i en la societat. Això, però, per als que treballem a la universitat no ha estat cap sorpresa. Cal recordar que els professors funcionaris que integren l’estament superior acadèmic, els catedràtics, són cossos d’àmbit estatal (els *Cuerpos Nacionales del Estado* que destacava la llei d’universitats espanyola). L’accés de Betancor a la plaça a la Universitat Pompeu Fabra es va produir tenint en compte aquest context: el tribunal que va proposar-lo va estar compost de cinc membres, tres dels quals eren de la resta de l’Estat, que van ser precisament aquells que, després d’una sèrie de maniobres propiciades pel sogre de l’interessat, l’aleshores president del Tribunal Constitucional espanyol, Manuel Jiménez de Parga, van decidir a favor de Betancor en detriment de la candidata catalana. Tot essent el cas de l’accés a la càtedra de Betancor un dels més escandalosos en termes d’influència de l’acadèmia espanyola en l’elecció dels professors

funcionaris a Catalunya (i de nepotisme), val a dir que, en general, els elements de centralització del procés propicien, especialment en l’àmbit de les ciències socials i de les humanitats que són els més permeables a aspectes ideo-

“L’accés a la seva càtedra de la UPF d’Andrés Betancor (el membre de la JEC i assessor de Cs) va ser un dels més escandalosos en termes d’influència de l’acadèmia espanyola (i de nepotisme) en l’elecció dels professors funcionaris a Catalunya

lògics, que hi hagi un biaix favorable a l’*statu quo* polític entre el col·lectiu que ens ocupa.

LA CONDICIÓN dels catedràtics funcionaris com a *Cuerpos Nacionales del Estado* fa que sovint es trobin propers a la resta de quadres de l’administració de l’Estat a Catalunya hostils al procés (com notòriament ha succeït amb els membres del poder judicial a Catalunya) i explica la tebior per part dels estaments universitaris superiors en la denúncia de la repressió. El setembre del 2019, en l’inici del present curs acadèmic, vam tenir una bona mostra de la contrarietat que el procés català d’emancipació nacional suscita entre l’elit acadèmica catalana quan els rectors de la Universitat de Barcelona i de la Universitat Autònoma van frenar una declaració conjunta de tots els centres en la qual es reclamava la llibertat dels presos.

LA PREGUNTA, en la situació en la qual ens trobem i com, d’altra banda, ja vam comprovar la tardor del 2017, és com es podrà avançar cap a la República catalana amb unes estructures universitàries tan oposades al pols majoritari que discorre pel país; una pregunta que, de fet, es pot estendre al conjunt del personal funcionari, també al dependent de la Generalitat, en aquest darrer cas més temorós d’un càstig propiciat des de l’aparell de l’Estat espanyol que contrari a la posició sostinguda pel govern català. Però la primera evidència amb la qual comptem és la de les enormes dificultats de remoure un membre de l’estament de catedràtics funcionaris fins i tot quan es cometen les greus irregularitats que Betancor sembla haver perpetrat. La Universitat Pompeu Fabra li ha obert un expedient que ja veurem fins on arribarà. La fiscalia espanyola, de moment i com era previsible, continua inoperant.

De set en set

Jordi Panyella

Del dolor

Existeix el dolor perquè la dona pugui fer-hi front. És com el bé que existeix per fer de mur de contenció al mal, animal terrible, depredador insaciable. És damunt les espatlles de les dones que s’aixeca el món, és per la seva bondat que paga la pena viure, és per la seva capacitat d’anar sempre endavant que el dolor es fa suportable.

L’home, tan fort com és, tan altiu, tan portentós, s’enruna pels peus amb el dolor. L’home reacciona amb un rene, la dona respon al dolor amb un somriure. La gosadia de tants valents s’acaba allí on comença el patiment. Una agulla al cor és suficient per vèncer l’armadura més fornida del guerrer més valeros. No hi ha gegants, ni soldats portentosos, ni herois de combat. Tot és una gran mentida.

Els nois enviats al camp de batalla, a la carnisseria del front, moren presos del pànic quan la mort els fita, moren presos de l’enyor, moren cridant amb tot el desesper a la mare. Un udol paorós, un cant de sirenes negres, una simfonia de dolor composta per al càstig de mares, germanes, àvies. La guerra és cosa d’homes, però el dolor sempre és per a les dones.

Hi ha el dolor com a final i el dolor com a partença. És a través del dolor que es ve al món, el dolor que han suportat estoicament totes les mares. És per això que a elles els és reservat el privilegi de portar una nova vida al món. Qui, si no, ho suportaria?

Una vegada més a les dones toca entomar el dolor per la mort, acompanyar l’ésser estimat, fer suportable la pena i l’angoixa del comiat i, en acabat, aixecar-se com s’aixeca sempre el nou dia, saludar la nova llum, somriure al rostre exhaust, clivellat pel dolor, de l’última partera, l’última heroïna.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Avançament
editorial de
les germanes
Bassa

Publiquem un
fragment de
'Carregades de
raons', testimoni
d'un captiveri injust

L'escola
concertada es
declara en peu
de guerra

Les quatre
patronals del
sector carreguen
contra la nova
normativa

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Elisenda Paluzie Presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC)

“L'Assemblea ha de mantenir la independència dels partits”

DIÀLEG AMB L'ESTAT • “Ens pot portar a una altra cosa, com ara una reforma en clau autonomista, però no a la independència del país”

Francesc Espiga
BARCELONA

A les portes del conclave general del dia 22 de març a l'Hospitalet, on s'aprovarà el nou full de ruta de l'Assemblea fins a l'any 2021, i enmig d'un context polític especialment agitat, la presidenta de l'entitat, Elisenda Paluzie, reflexiona sobre tot plegat en aquesta entrevista.

Aquesta setmana, al Parlament, s'ha vist una nova picabaralla entre JxCat i ERC. Com es veu, des de l'Assemblea, aquest moment de desunió en l'independentisme?

Estem en un clima preelectoral i, a més, sense saber la data d'aquestes eleccions, circumstància que encara ho empitjora, perquè no sabem si aquest clima s'allargarà un mes, dos, cinc o sis. A l'Assemblea, aquests escenaris no ens van bé, perquè a vegades generen desencís i tensió entre les bases. I tot i que intentes aïllar-te d'aquest soroll, sempre t'acaba afectant, ni que sigui una mica.

Part d'aquestes friccions entre partits tenen a veure amb la taula de diàleg amb l'Estat. Vostè és escèptica o, directament, ja no n'espera res?

Soc molt escèptica, perquè no s'hi va ni amb força ni amb unitat. No hi ha hagut una reflexió estratègica prèvia i no s'ha definit una estratègia clara i unificada del front independentista. D'altra banda, també hi ha un escepticisme més de fons. Fruit del que hem vist tots aquests anys, s'ha constatat que l'Estat espanyol no ens reconeix com a subjecte polític i no respecta el dret d'autodeterminació. I, des de l'independentisme, molts cops el que ha fallat ha estat creure que hi hauria una possibilitat de negociació i diàleg. I quan això ha passat, s'han comès errors com ara no aprofitar l'embranchada de l'1 d'octubre esperant que reeixís una proposta de diàleg. No hem de donar la imatge que no estem disposats al diàleg, però creure-hi de manera ingènua com l'estratègia que ens portarà a la independència és erroni. El diàleg ens pot portar a una altra cosa, com ara una reforma en clau autonomista, però no a la independència del país.

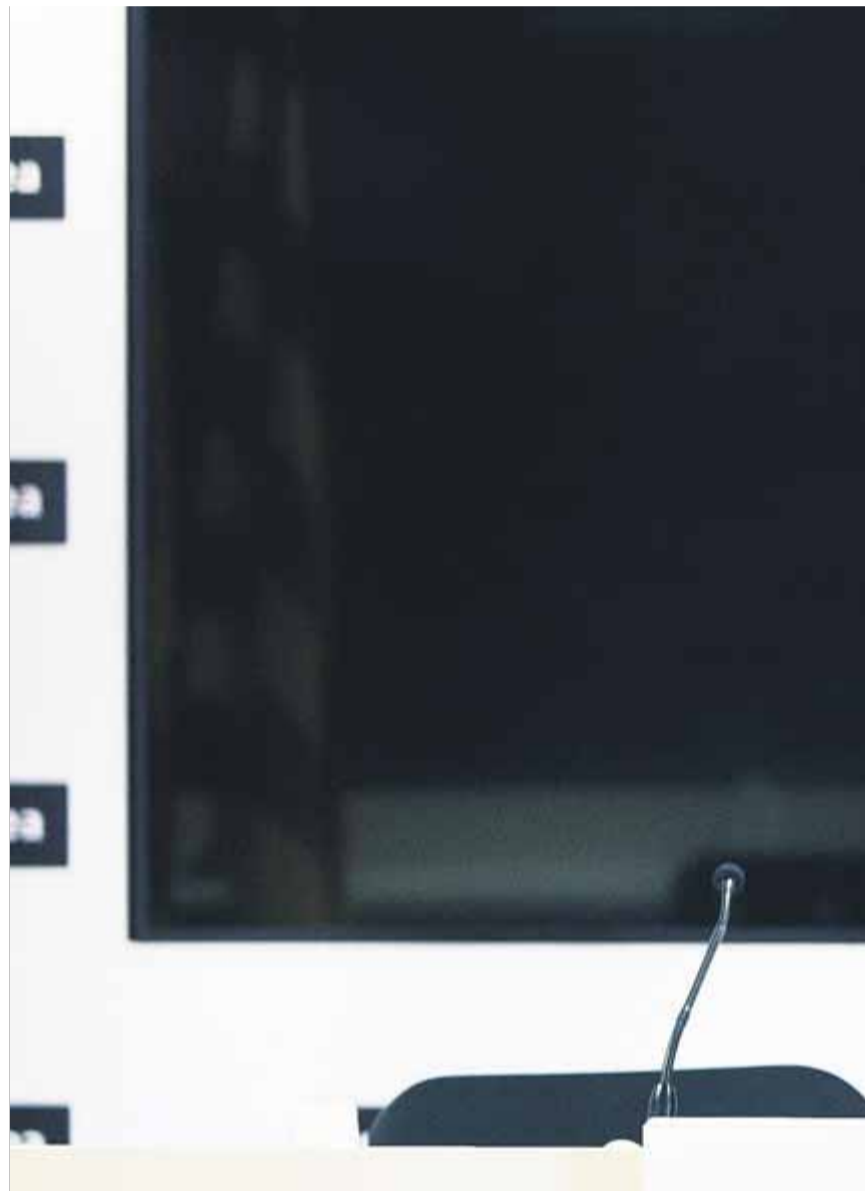
Per tant, l'única via és la unilateralitat?

L'únic referèndum que hem pogut fer és el que vam fer de manera unilateral. I, a més, ens en vam sortir, amb moltes dificultats, és cert, però aquell 1 d'oc-

tubre vam guanyar la batalla a l'Estat. Es va dir que no hi hauria urnes ni paperetes i que no es votaria. I es va fer. Les victòries que hem tingut han estat d'aquest tipus. Quan es parla d'unilateralitat, pot semblar que invoquem la intransigència, algú que va a la seva, però quan parlem d'un procés d'alliberament nacional, més enllà de la paraula, del que es tracta és d'exercir la sobirania. I l'1 d'octubre ho vam fer. I la majoria de processos d'independència s'han fet d'aquesta manera, perquè els estats implicats no estaven disposats a dialogar. Tot i així, s'han fet progressos i ja hi ha estats que afronten aquests processos de manera més moderna i democràtica, com la Gran Bretanya. Però l'Estat espanyol no té aquest grau de maduresa democràtica, com s'ha vist en el judici i amb la repressió, i, per tant, renunciar a la unilateralitat en aquest context és com renunciar a la independència.

La unilateralitat, però, no només no ha dut a la república, sinó que ha suposat repressió i desencís, i ha ferit una part molt important de la societat catalana que no és independentista.

La unilateralitat no ha estat el que ha provocat desencís, per-

“
Se'ns diu que som els hiperventilats, però som els que estem al carrer i fem que s'ompli la caixa de solidaritat

què hi va haver un gran orgull col·lectiu sobre el que es va fer l'1-O. Una altra cosa és el que va passar després, quan es creia que, potser, l'altra part volia negociar d'acord amb aquesta força que tu havies demostrat, cosa que no va passar. I, per això, el que diem des de l'Assemblea és que la unilateralitat s'ha de preparar, i no pots anar a una

declaració d'independència sense haver previst els escenaris i tenir les coses programades per imposar una autoritat sobre el territori. I moltes de les campanyes que hem fet van en aquesta línia de preparar-nos millor. I pel que fa als sentiments de la població no independentista, la responsabilitat rau en l'Estat espanyol i en uns partits polítics que han deixat una part de la ciutadania sense l'oportunitat de defensar els seus arguments, i fer que guanyi la seva opció, de manera democràtica i d'acord amb un debat públic i seriós. I això és el que van fer a la Gran Bretanya el 2014 en el cas d'Escòcia.

Entén que hi hagi desànim, o cansament, entre les bases independentistes?

Necessitem mantenir una actitud més en positiu. L'Assemblea pot, i ha de fer, aquest paper que fa de corcò, però és es-

L'APUNT

I la setmana vinent, què?

Marga Moreno

Que el feminisme és un moviment imparable ho demostren les reaccions dels que durant molt de temps s'han mirat el fenomen com una dèria de quatre conques esverades. Hem passat del paternalisme sorneguer a tics d'agressivitat i matussers intents de desacreditació. Vivim cansades de mil bretxes, i que bona part de la nostra feina (maternitat, cures, intendència, logística de la

llar...) es compta com a "recurs natural", en paraules de la gran Silvia Federici. Cada 8-M ens aporta uns dies brillants, amb el tema sobre la taula, exposició de problemàtiques i aportació d'idees. I amb tota la premsa, els informatius i les xarxes tintats de lila. Uns dies. Sisplau, que, com altres anys, no acabi aquí la festa ni quedi en foc d'encenalls. La lluita continua i ja és de tots.

Docència i militància

Nascuda el 13 d'octubre del 1969 a Barcelona, la trajectòria d'Elisenda Paluzie està estretament lligada als àmbits de la docència i l'economia, un binomi que la va portar a ser escollida degana de la Facultat d'Economia el 2009. Militant de l'independentisme des de la seva època d'estudiant, des del març del 2018 és presidenta de l'Assemblea en substitució de Jordi Sánchez.

■ ORIOL DURAN

Hi ha el perill que alguns vulguin fer de l'ANC un apèndix i que d'altres la vulguin empetitir

crec que no ens hem d'implicar en les eleccions, i per tant ens n'hem de quedar al marge, és que, en el context actual de desunió entre els partits, l'Assemblea corre el perill que alguns la vulguin convertir en un apèndix i que d'altres la vulguin empetitir. I davant d'aquest risc, que sempre hi ha estat però que ara és especialment present, el principal valor a preservar és la seva independència respecte als partits. I això no vol dir no defensar certes posicions polítiques; ben al contrari. En la batalla del discurs, hi hem d'entrar.

Fa poc, vostè també esmenava una reflexió del president Mas en què demanava que fos la societat civil la que carregués el pes del procés en detriment de la Generalitat. Veient el que ha passat, això no seria una manera de protegir les institucions?

La independència, com l'1-O, la farem entre tots. No pots dir que la faràs, només, des del carrer. I la gent que es mobilitza, no està en risc també? Per tant, jo el que deia és que això ho hem de fer entre tots. I en un context en què encara tenim Parlament i podem votar partits independentistes, el que no podem perdre mai és legitimitat democràtica i les majories que donin suport a aquesta independència. I, per tant, l'òrgan més important per fer la independència és el Parlament.

Cal refundar el sistema de partits actuals per assolir la independència?

Primàries va ser un intent en aquest sentit, partint de la premissa que no es poden fer les coses seguint la mateixa clau que el sistema autonòmic espa-

Per a aquesta lluita, que serà llarga i difícil, hem d'assolir petites victòries que generin optimisme

nyol. Ara hi ha un cert missatge que defensa que cal posar l'accent en la bona gestió, però hi ha moltes coses que es fan que no són gaire diferents de com es fan en aquestes institucions espanyoles que tant blasmem. I aquí cal fer un esforç especial. N'és un exemple el funcionament, d'acord amb quotes polítiques, de les tertúlies en els mitjans de comunicació públics. Molts cops no hi va gent preparada o amb bagatge, sinó posada pels partits. I no crec que sigui gaire exemplar, això. I n'hi ha molts més exemples. El que cal és fer les coses d'una altra manera, perquè així transmetis la idea que amb la república les coses es faran molt millor.

Un dels reptes que té l'ANC és renovar la seva cúpula a l'abril. Es presentarà a la reelecció?

La presidència de l'Assemblea fa de portaveu del que decideixin els seus associats i el secretariat. I jo m'he de sentir còmoda amb els plantejaments que s'han d'aprovar en l'assemblea general. Per tant, no em plantejaré la decisió fins que no s'aprovi el full de ruta. No necessàriament hi he d'estar d'acord al cent per cent, però sí en allò essencial.

Doncs li ho preguntaré al revés: amb el document sense esmenar del full de ruta, s'hi sent còmoda?

No al cent per cent, però en general sí que em sento còmoda amb la proposta que fa el secretariat, perquè, d'entrada, continua defensant la via unilateral per assolir la independència, i aquesta idea que ens hi hem de preparar amb campanyes de la lluita no violenta com la d'Eines de País. Ara, però, caldrà veure com es resol el debat de les esmenes. ■

sencial que mantinguem l'optimisme, que és fonamental per avançar. I quan hem fet coses concretes que han portat a victòries, ja han generat aquest sentiment. Recordo l'endemà de guanyar les eleccions a la Cambra de Comerç, per exemple, com es va visualitzar aquesta il·lusió. I per a aquesta lluita, que serà llarga i difícil, hem de saber trobar petites victòries que ens generin aquest optimisme. No podem estar sempre desanimats. I la manifestació de Perpinyà va ser una mica això.

Però aquesta visió es contraposa amb una certa imatge que s'està imposant de l'Assemblea com a bastió de la radicalitat. Hi ha un intent d'instal·lar aquesta imatge. I és molt injust. Se'ns diu que som els hiperventilats i, al final, la gent de l'Assemblea és la que està al carrer i és la que ajuda a omplir la caixa de solidaritat.

Per tant, aquests que són titllats d'hiperventilats, i que són crítics amb els partits, són els que més *sopars grocs* han fet per recollir diners per a tots, per als polítics i per als represaliats de base. I, d'altra banda, l'Assemblea és la que ha fet una anàlisi, crec que bona, de les febleses del procés i ha treballat per compensar-les.

El document de full de ruta que ha fet el secretariat, i que ara està pendent d'esmenes, assenyala que de cara a les eleccions denunciaran els partits que avalin la via unilateral però després ho incompleixin. Això és un avís a ERC?

És un missatge genèric. S'ha de veure el redactat final del document d'acord amb el debat d'esmenes. Jo, personalment, defenso la manera com hem actuat fins ara: davant unes eleccions, fem pronunciaments sobre contingut i no demanem el

vot per ningú. I, després, la gent ja és prou madura per extreure conclusions quan diem una cosa i un partit fa el contrari. De tota manera, sí que hi ha una certa frustració entre les bases de l'Assemblea perquè els partits no reaccionen, no s'ha aconseguit la unitat estratègica i abandonen posicions que dos anys enrere defensaven.

I això podria dur l'Assemblea a demanar el vot per alguna candidatura o fins i tot a donar-li suport orgànic o material?

Jo no en soc partidària. És bàsic i fonamental que l'Assemblea mantingui la seva independència respecte als partits. Ara, tampoc puc dir què passarà sobre això en l'assemblea general.

En una entrevista recent, parlava d'un intent de "marginar" l'Assemblea. A què es referia?

Un dels arguments pels quals

VOL VIURE EN
#CATALUNYA LLIBERTAT

ERC defensa el vot secret al suplicatori

Riba demana que el Parlament Europeu esperi que la justícia europea o almenys el TC es pronuncii sobre el cas

Emili Bella
BARCELONA

ERC espera que en cas que el suplicatori contra els eurodiputats independentistes catalans arribi al ple del Parlament Europeu, la votació sigui secreta. Diana Riba, membre del grup dels Verds/ALE, va defensar ahir aquesta fórmula perquè “les pressions dins dels partits són molt fortes” per tal que els eurodiputats de les famílies polítiques europees votin a favor de la retirada de la immunitat de Carles Puigdemont, Toni Comín i Clara Ponsatí. Riba va destacar que una votació secreta permetria que socialistes, populars i membres d’altres grups de diversos països es desmarquessin “lliurement i sense pressions” dels seus coreligio-

La frase

“Raül Romeva ha estat 50 dies pres amb el PP i 700 amb els socialistes. La taula no pot tancar la repressió judicial”

Diana Riba
EURODIPUTADA D'ERC

naris espanyols.

En un esmorzar informatiu organitzat pel Col·legi de Periodistes, l'Associació de Periodistes Europeus i l'Oficina del Parlament Europeu de Barcelona, va recordar que la tramitació d'un suplicatori pot durar entre quatre mesos i dos anys, i calcula que en aquest cas no hauria de ser un procés curt, ja que hi ha molta documentació a estudiar, començant per la sentència del

Tribunal Suprem contra l'anterior govern, de gairebé 500 pàgines.

En aquest sentit, ERC proposa que, si el Parlament Europeu vol ser “garantista” en el suplicatori, s'esperi fins que el cas contra els nou membres de govern arribi a instàncies europees o, com a mínim, fins al pronunciament del Tribunal Constitucional.

L'eurodiputada entén que no es tracta d'un suplicatori usual i desitja que així ho vegin la resta de membres de la cambra, als quals s'encarrega de recordar que, si bé existeix una taula de negociació amb el govern espanyol, aquestes converses entre la Generalitat i La Moncloa “no poden tancar la repressió judicial”. La república va subratllar que la

L'eurodiputada d'ERC Diana Riba, ahir al Col·legi de Periodistes ■ ACN

repressió continua activa no només pel fet que hi hagi presos polítics i exiliats, sinó també per la causa del jutjat número 13, el procés contra la cúpula dels Mossos, centenars de persones pendents de judici, l'espoli de patrimoni... “Raül Romeva ha estat 50 dies pres amb el PP i 700 amb els socialistes”, recorda Riba per contrarestar l'aproximació optimista que de vegades li traslladen a l'estranger per l'existència d'una negociació.

“Nosaltres insistim molt que estem totalment d'acord a obrir vies polítiques per resoldre-ho, però hem de mirar també els fets, i són molt preocupants; la taula de negociació no pot tancar la repressió judicial”, va remarcar.

La parella de Romeva va avançar que ERC demanarà la setmana que ve un canvi de president a la comissió d'assumptes jurídics que ha d'abordar el suplicatori, ja que observa “un conflicte d'interessos”

en l'actual titular, Adrián Vázquez, que és membre de Ciutadans. El grup dels Verds/ALE reclamarà que la presideixi un eurodiputat d'un estat que no sigui l'espanyol. Riba, a més, va posar sobre la taula l'escàndol d'Andrés Betancor, a sou del partit taronja mentre era membre de la Junta Electoral Central, un organisme que va posar tots els bastons a les rodes per intentar que Oriol Junqueras no pogués ser eurodiputat. ■

El PSC vol posar a salut i recerca diners del CTTI

Proposa reassignar 125 milions previstos per al centre a llistes d'espera o Mossos

Xavier Miró
BARCELONA

El PSC farà 347 esmenes –baixes i altes de partides previstes per reassignar les prioritats– a la proposta de pressupost del govern català amb el punt de mira posat al Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació (CTTI). Dels 202 milions que el grup socialista pro-

posa retirar d'algunes partides previstes, 125 corresponen als diners que es destinen al CTTI –al voltant de 500.

La diputada socialista Alicia Romero justifica aquesta proposta de reducció en un 25% del pressupost del centre perquè el considera “sobredimensionat” i sobre la gestió del qual acusa el govern de JxCat i ERC de “falta de transparència” –Romero conclou que el CTTI és un dels organismes on, en cas de governar, el PSC faria una auditoria per racionalitzar-ne la despesa. En les

Alicia Romero, diputada del PSC, presentava ahir les seves esmenes al pressupost ■ ACN

seves esmenes, els socialistes també proposaran reduir d'altres partides genèriques de treballs tècnics, a més de dietes i atencions protocol·làries. Tinent en compte les restriccions que imposa la nova reforma del reglament del

Parlament als malabarismes pressupostaris, Romero diu que el PSC fa esmenes raonables i hi afegeix que no proposen reduir diners dels capítols de personal ni d'inversions.

Dels 202 milions que treuen d'aquelles partides

proposen ampliar els fons previstos pel govern al pla de xoc per reduir les llistes d'espera –20 milions més–, a les polítiques d'habitatge –9–, a incentivar la indústria del coneixement –10– o a l'oferta d'ocupació de Mossos –8,5. ■

Possibles acords en taxes i impostos

“Encara que ens acceptessin les esmenes, no és suficient perquè no reverteix retallades i no afronta els reptes que tenim al davant”, argumenta Romero davant la previsible manca d'acord amb l'executiu de cara a votar el pressupost. El PSC prioritzarà acordar amb la resta de grups esmenes relatives a la lluita contra la pobresa infantil, la segregació escolar, l'escola inclusiva, recerca i coneixement o llistes d'espera. Tanmateix, no preveu cap canvi en la seva oposició al pressupost i, per contra, veu possible votar amb la majoria punts separats de la llei de mesures que acompanya els comptes pel que fa a impostos o taxes que el PSC reivindicava i que s'han previst. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Avançament editorial Carregades de raons

Títol: Carregades de raons
Autors: Dolors Bassa i Montse Bassa
Editorial: Ara Llibres
Preu: 19,50 euros

En aquesta obra escrita a quatre mans, la Dolors Bassa i la Montse Bassa se sinceren per parlar-nos de la seva experiència, dels seus sentiments, de tot allò que han viscut des de l'octubre del 2017: les converses a Brussel·les, la presó preventiva, el judici, la sentència i l'actual reclusió al centre penitenciari Puig de les Basses. Cadascuna des d'un costat del vidre ens ofereixen dues visions complementàries sense defugir ni la política ni les reflexions més personals. La fermesa d'unes dones compromeses i inspiradores

DOLORS BASSA

Trenta-tres dies a Alcalá Meco

L'últim dia d'octubre del 2017, mentre uns celebren la castanyada i d'altres Halloween, jo torno de Bèlgica amb els consellers Joaquim Forn i Lluís Puig. És conegut per tothom que a l'aeroport de Barcelona ens esperen un grapat de periodistes i grups de persones amb banderes espanyoles que ens han vingut a rebre amb crits, consignes, gestos agressius i males paraules. Potser perquè la seva alçada el fa més visible, en Quim Forn és l'únic que ho pateix en primera persona. Jo he sortit uns moments abans i m'he quedat entre la resta dels viatgers, i al conseller Puig, que no ha sortit encara perquè espera la maleta, no se l'arriba a veure. Ell torna a marxar cap a Brussel·les l'endemà mateix. Tots tres hem estat més de dues hores a l'aeroport belga mentre esperàvem que sortís l'avió i hem compartit sentiments i alguns moments de les nostres vides. És curiós que el record que guardo d'aquell dia és la sensació d'haver creat un vincle d'amistat amb en Quim, amb qui abans pràcticament no ens coneixíem gens. Deu ser l'estona que hem estat compartint vivències personals durant el viatge de tornada a Barcelona! A Brussel·les, tot el grup hem estat especulant que si ens citen a declarar serà dilluns de la setmana següent, ja que aquell dimecres, 1 de novembre, és festa i cal suposar que no ens convocaran en ple pont. Tinc la sensació que entre el 27 i el 31 d'octubre ha passat una eternitat. Han estat dies de reunions plens de vivències intenses i ens cal una mica de tranquil·litat per pensar, valorar i debatre amb la família quina pot ser l'opció de futur més adequada. És una decisió que canviarà el rumb de la meua vida i la dels meus familiars, d'això en soc ben conscient. Aquesta és realment la raó que fa que alguns de nosaltres hàgim decidit tornar per ser amb la família i poder-hi compartir el que hem debatut durant el cap de setmana; i que siguin els companys d'altres, com ara la Meritxell Borràs, en Toni Comín o la Meritxell Serret, els que viatgin a Bèlgica el cap de setmana per poder parlar-ne allà mateix. Jo necessito comentar-ho amb tots i totes: el meu company, fills, mare, germana, cunyat... Realment, els únics que tenen clar que no tornaran i estan decidits a exiliar-se són el president Carles Puigdemont, la Clara Ponsatí i en Toni Comín. Fa uns quants anys que la nit del 31 d'octubre fem un sopar, a Barcelona, amb una colla d'amics i amigues, per celebrar la castanyada, així

que, quan arribo, aquest és el meu primer refugi. Encara ara recordo la cara d'angoixa que fan quan ens trobem després que hagin seguit les notícies que es van publicant. Jo estic neguitosa i desencaxada. Hi he anat amb taxi perquè amb l'embolic de l'aeroport no he trobat el meu company, en Rodolf, que m'esperava a l'aparcament. Quan hi arribo, em desmunto, ploro i no puc explicar pràcticament res més que el que he passat a l'aeroport. Han

És una opció que canviarà el rumb de la meua vida i la dels meus familiars, d'això en soc ben conscient

vist les imatges a la televisió i també han quedat astorats. Jo he tingut por que ens agredissin, i no em puc treure del cap els crits i les imatges de violència verbal que hem viscut; i penso en en Quim. Allà, amb les amistats, em tranquil·litzo una mica, però soc incapaç de menjar res. L'endemà al matí, vaig cap a casa, a Torroella. Sembla que els Mossos hi han anat a primera hora a lliurar-me la notificació perquè vagi a declarar el mateix dia 2 de novembre. No m'hi han trobat i han assegurat que tornarien al migdia. Ostres, el dia 2, i ja és 1 de

novembre! No esperen ni a dilluns! Els meus dos fills, neguitosos, espantats, m'expliquen que des del 28 d'octubre corren especulacions de tota mena i em plantegen alternatives perquè marxi a l'estranger. El meu company em diu que assumirà el que decideixi. Les vivències d'aquest cap de setmana tan llarg m'absorbeixen tots els pensaments. Estic decidida a anar a declarar a l'Audiència Nacional passi el que passi. Dinem, i a mig dinar, sona el timbre. Els Mossos, com a agents judicials, venen a lliurar-me la notificació. Estan compungits. Signo i tanco la porta de casa. Ens abracem instintivament amb els meus dos fills, la meua germana i el meu cunyat. Les llàgrimes em llisquen per les galtes, però sé que m'he de mantenir ferma. No puc mostrar por ni defallir. Truco a la Marta Rovira. Vull saber què fan els altres citats. Em diu que tots han rebut la citació al matí, que agafi un bitllet del TAV i que ens trobem a l'estació de Sants. N'hi ha que han marxat després de dinar. Tinc cent quaranta quilòmetres de camí fins a Barcelona, així que no hi arribaré fins a mitja tarda. La Marta em diu que m'espera i que hi anirem juntes, amb altres persones que ens acompanyaran amb el tren de mitja tarda. Condueixen el meu cunyat i en Pau, el fill petit. Engueuem el trajecte en silenci cap a Barcelona.

Dolors Bassa, a l'esquerra, sortint de la presó el 17 de febrer passat, per l'article 100.2, i al costat, Montse Bassa, en una imatge per a una entrevista per a aquest diari ■ ACN / QUIM PUIG

MONTSE BASSA

Entrem a la presó

Hi ha una foto en què a la Dolors i a mi se'ns veu rient. L'he tinguda molt de temps com a imatge de perfil a les xarxes. Tothom es pensa que ens la vam fer en un moment de tranquil·litat i despreocupació, però res més lluny de la realitat. És per això que, quan qualsevol de nosaltres té un moment de desànim, corre a mirar-la perquè l'ajudi a recobrar el coratge. La Dolors la té penjada a la paret de la cel·la, enganxada amb pasta de dents, com li van ensenyar a fer les companyes d'Alcalá Meco. Jo la tinc pertot arreu. Ens la vam fer el darrer cap de setmana de setembre del 2017. Ho recordo bé perquè el dia 20 va marcar un punt d'inflexió en el Procés. Va ser el primer tast de la repressió que el Govern espanyol de Mariano Rajoy estava disposat a exercir. També va ser, però, la primera demostració clara de la capacitat de resposta de la nostra gent. Vam quedar a casa de la mare. Vam deixar els mòbils i vam anar a seure al banc d'una plaça de Torroella, on hi

ha gronxadors i tobogans. Recordo que amb nosaltres hi havia la Senda, la seva neta, que llavors tenia tres anys. La Dolors m'explicava com estaven les coses: el mal que els havia fet la Guàrdia Civil amb tot el que se'ls havien endut durant l'escorcoll a la seu del departament del 20 de setembre. Molta feina feta, molt bona feina, en va. En ple escorcoll, la Dolors va salvar un llaç de memòria i el va tenir tot el dia a la butxaca per salvar-ne el contingut. Va ser un acte de valentia i molta sang freda, perquè també el va dur amagat a sobre a la Ciutat de la Justícia, on es va passar hores acompanyant dues persones detingudes del seu departament.

Jo estava molt espantada. L'escoltava amb angoixa, perquè m'adonava que em preparava per si les coses anaven malament i acabava ingressant a la presó. Em feia molts encàrrecs i, sobretot, em demanava que em mantingués tranquil·la. Tot d'una, em va mirar i, en veure'm cara de pomes agres, em va deixar anar una sorti-

da de les seves. Em va dir que ja li aniria bé, entrar a la presó una temporada, perquè amb un bon llibre sota el braç podria desconnectar del món. Llavors va afegir que seria molt d'agrair, amb l'agenda tan plena que tenien tots els membres del Govern. De cop, vist així, per un moment vam veure la presó quasi com un balneari i no vam poder evitar posar-nos a riure, dels nervis mateix; tant, que no podíem parar. D'aquí va sortir aquella foto que ens recorda aquella conversa. Ens la va fer la Marta, la mare de la Senda, que estava una mica apartada i no havia sentit la conversa, però que ens va veure riure i no va poder resistir la temptació de fotografiar-nos. El que no sabíem llavors, tot i que ja es podia començar a intuir, és que la repressió seria tan dura que avui, quan escric aquestes ratlles, la Senda ja té cinc anys i la Dolors encara és a la presó. Quina misèria no poder fer d'àvia! Quina misèria, també, no poder fer de consellera! Encara

ara tinc presents les contradiccions que vaig sentir l'1 d'octubre. Les imatges en què es veu com la policia pega els que volen votar han fet la volta al món. Jo encara no les puc veure sense que em colpeixin. Si em cauen llàgrimes, però, són llàgrimes de vida que barregen la ràbia amb l'orgull. L'orgull que neix de la dignitat i la fermesa de la Dolors i la resta dels companys que són a la presó o a l'exili. La ràbia que es deriva de la impotència, una impotència que, arribada la presó, tota la família hem sabut transformar en energia positiva gràcies al suport incondicional de tanta gent que ens fa costat veient com l'esperit de revenja de l'Estat ens persegueix des de fa massa temps. Quan revise mentalment aquells dies, se'm remou tot. No puc pensar en el primer cop que la Dolors va entrar a la presó sense recordar l'angoixa dels dies anteriors. El 27 d'octubre el vaig seguir pendent de la televisió i del telèfon. L'Isarn, el meu fill, m'anava trucant cada dos per tres, i la Dolors m'enviava missatges, la majoria en clau. Encara que veies una imatge d'unitat, amb to-

El que no sabíem llavors, tot i que ja es podia començar a intuir, és que la repressió seria tan dura que avui la Senda ja té cinc anys i la Dolors encara és a la presó

tes les alcaldesses i tots els alcaldes omplint les escales del Parlament, juntament amb els consellers, les conselleres, i el president Puigdemont i el vicepresident Junqueras al capdavant, no les tenia totes. Era una evidència que res de tot allò era normal. No vaig celebrar res. La trucada d'aquella mateixa tarda al telèfon fix de casa —evidentment, ja no fèiem servir el mòbil— va confirmar les meves sospites. Li havien retirat el cotxe oficial. Venia de dinar amb en Toni Comín i la Meritxell Serret i l'esperava una reunió important a Palau aquella mateixa tarda. I va arribar la nit. Jo esperava una altra trucada seva, i finalment va arribar: em va demanar que l'endemà al matí l'anéssim a buscar en una cafeteria de Barcelona. Hi vaig anar amb en Carles, el meu marit.

El matí del 28 d'octubre, el vam passar tancats a casa, a Llers. Ens va explicar com havia viscut aquells darrers dies. No vam dir a ningú que era a casa. Ni tan sols la família ho sabia. Volia discreció absoluta i la va tenir, com sempre. No vam obrir la porta a ningú. Estava molt desconcertada, molt neguitosa. No havíem tingut mai una sensació com aquella: incertesa, patiment, frustració, però també esperança. Semblava que amb la trobada que els membres del Govern havien de tenir aquell cap de setmana potser encara tot es podria salvar.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Cuixart demana empara al Constitucional sol·licitant la derogació de la sedició

La defensa del president d'Òmnium insta el TC a "expulsar-la del Codi Penal" i recela de la reforma legal de Campo al Congrés ■ Reclama una llei d'amnistia

David Portabella
MADRID

L'excelsitud que va marcar el judici del procés al Tribunal Suprem té el seu exemple extrem en Jordi Cuixart, que tot i no ser polític va ser jutjat en un tribunal d'aforats i això li nega la segona instància a què té dret tothom. La defensa del president d'Òmnium va presentar ahir a Madrid un recurs d'empara al Tribunal Constitucional, l'última porta on trucar abans de fer el salt a la justícia de la UE, on denuncia la vulneració de diversos drets fonamentals en la sentència del Suprem i sol·licita a l'interpret de la Carta Magna que declari inconstitucional la sedició. "És un delictes que ha de ser expulsat del Codi Penal, i li demanem al TC, ja que és la primera ocasió en la qual es podrà pronunciar sobre la constitucionalitat del delictes, que el declari inconstitucional. No existeix en cap país europeu un delictes de sedició com l'espanyol, en cap!", sosté l'advocat Benet Salellas, defensor de Cuixart i autor del recurs.

En un acte a l'Espai Ecooo, al barri madrileny

El vicepresident d'Òmnium, amb el penalista Benet Salellas i quatre catedràtics, ahir ■ EFE

El fiscal, contra el 100.2 a Romeva

La fiscalia va presentar ahir un recurs a la jutgessa perquè revoqui les sortides per treballar a l'exconseller d'Afers Exteriors Raül Romeva. La junta de Lledoners va concedir-li l'aplicació de l'article 100.2 i dimarts va començar a sortir del penal per

anar a una ONG. Com a la resta de presos polítics, el fiscal sosté que Romeva té una pena molt alta (12 anys), "no assumeix el caràcter delictiu de la seva conducta" i "no li cal treballar l'empatia" que es proposa a l'exterior "perquè ja la tenia en delinquir".

de Lavapiés, el vicepresident d'Òmnium, Marcel Mauri, va admetre que l'empara al TC vol "esgotar les vies per buscar a Europa la justícia que no hem

trobat a l'Estat espanyol" perquè la causa al Suprem era "operació d'estat". Tot i que el ministre de Justícia, Juan Carlos Campo, abordarà la reforma de

l'article 544 del Codi Penal (sedició), Mauri recela del tràmit al Congrés i de tot el que no sigui la derogació. "Llei d'amnistia", exigeix.

El recurs, en el qual han col·laborat catedràtics de dret com ara l'andalús Guillermo Portilla o la catalana Mercè Barceló, denuncia la vulneració del dret al jutge predeterminat per llei i a un jutge imparcial, i sol·licita que Cuixart sigui alliberat mentre es resol el recurs. A més, Salellas desafia el TC a aprofitar aquesta sentència per "redefinir el concepte d'ordre públic". ■

Turull s'incorpora a un despatx d'advocats

J. Rueda
TERRASSA

L'exconseller de Presidència i pres polític Jordi Turull s'incorporarà aquest dimarts al despatx Badia Advocats de Terrassa com a responsable de l'àrea de dret públic. D'aquesta manera, Turull treballarà també en aplicació de l'ar-

ticle 100.2 a Terrassa, la mateixa localitat on ho farà, a partir d'aquest mateix dilluns, el que va ser conseller de Territori i Terrassenc Josep Rull.

Badia Advocats és un històric despatx egarenc amb una llarga trajectòria en l'assessorament en dret privat i públic. Turull, segons van explicar ahir

mateix fonts del despatx, "reforçarà i impulsarà aquesta àrea".

Pel que fa a Rull, Mútua de Terrassa ha explicat que la seva incorporació es fa "amb l'objectiu de reforçar l'assessoria legal general de l'entitat, específicament en els àmbits relacionats amb economia circular, eficiència energèti-

ca i la sostenibilitat". "Rull combinarà aquesta activitat professional amb un servei de voluntariat en una altra entitat", diuen. Mútua de Terrassa és membre del Pacte Mundial de les Nacions Unides des de 2009, però fins ara l'entitat no havia disposat de cap figura interna "amb coneixement del marc legal pertinent que pugui fer seguiment dels compromisos de l'agenda, fet que s'ha resolt mitjançant l'externalització de consultoria. Amb aquesta incorporació, es recupera el servei". ■

L'assemblea de l'AMI es va fer ahir a l'Espluga ■ ò.P.J.

L'AMI s'ofereix com a model per bastir consensos

Cervera lamenta que s'han sentit "desaprofitats" els últims anys ■ Budó fa una crida a actuar coordinadament

Òscar Palau
L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ

El president de l'Associació de Municipis per la Independència (AMI), Josep Maria Cervera, va lamentar ahir que els representants del món local s'han sentit "desaprofitats" els últims anys, quan no han estat convidats a les taules on s'ha parlat de mobilitzacions o fulls de ruta del sobiranisme, i va fer una crida a servir-se'n des d'ara per fer més eficients futures estratègies. "No és un retret, sinó una crida a tenir en consideració aquesta xarxa de lideratges amb una amplíssima implantació territorial", matisava, durant l'assemblea general que ahir va aprovar l'informe de gestió del 2019, duta a terme amb un centenar d'alcaldes i regidors a l'Espluga de Francolí, en solidaritat per la riuada que hi va haver a l'octubre.

Cervera va reivindicar l'exemple de l'AMI des que es va crear fa nou anys per "l'esforç ingent" que ha fet per buscar consensos amb les institucions i altres entitats independentistes com ara ANC, Òmnium o Súmate, presents ahir, una tasca que es proposa continuar fent i en què s'ofereix com a model en uns moments d'especial picabaralla política. "No podem afrontar el futur si

no som capaços de distensionar i superar les desconfiances de l'independentisme", recalava. L'alcalde del Port de la Selva reconeixia que, arran de la persecució judicial patida, no s'ha renovat el conveni amb l'Associació Catalana de Municipis que feia que els respectius presidents fossin vicepresidents de l'altre ens, fet, això sí, que permetrà repartir funcions i que l'AMI assumeixi en exclusiva el paper d'espai de debat polític i fòrum amb fins independentistes. Cervera admetia que no tenen "un gran pla", però que volen insistir a "sumar complicitats i buscar la unitat estratègica", perquè sigui quin sigui el camí cap a la República "només tindrà èxit des de la complicitat i confiança de tots".

La consellera de la Presidència, Meritxell Budó, va tancar l'assemblea tot contestant que el paper de l'AMI "no és gens sobrer", i que el seu "compromís i determinació" seran importants en el futur. Budó va dir que diàleg i mobilització "han d'anar junts", ja que la mesa entre governs "no pot ser l'excusa per desmobilitzar i diluir plantejaments", i va fer una crida a seguir "en el mentrestant" coordinadament i incorporant totes les sensibilitats. "Ens necessitem tots", conclouia. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Aragonès culpa la JEC en defensa de Torrent

El vicepresident respon a Torra que els responsables de prendre-li l'escó són la Junta Electoral i el Suprem

Redacció
BARCELONA

El vicepresident del govern i conseller d'Economia, Pere Aragonès, va respondre ahir a la petició feta pel president Torra al president Roger Torrent de restituir-li l'escó. Aragonès va recordar al president Torra que la responsabilitat d'haver-li retirat l'escó de diputat és de la Junta Electoral Central (JEC) i del Tribunal Suprem, una afirmació que feia en defensa del president del Parlament, Roger Torrent, que va acatar obeint la decisió de la JEC quan la va ratificar el Suprem. "Els responsables de la repressió són la Junta Electoral Central i el Suprem", afirmava ahir el

vicepresident, que hi afegia, en defensa de Torrent, que "els independentistes són uns aliats per combatre aquesta repressió i en cap cas els responsables". Cal recordar que Torra ha sol·licitat a Torrent, en el ple d'aquesta setmana, la restitució del seu escó de diputat, després de saber-se que el membre de la JEC Andrés Betancor estava a sou de Ciutadans quan va ingressar en l'organisme i va resoldre inhabilitar el president Torra tal com reclamava el seu partit. De fet, Torra denunciava en el ple que també el membre de la JEC Carlos Vidal havia estat militant del PP poc abans d'integrar-se en l'organisme.

Per altra banda, Aragonès també avalava ahir la

Aragonès i altres càrrecs visitaven ahir la nova seu ■ ACN

Nova seu per estalviar 70 milions

Aragonès feia aquestes declaracions en la visita al Districte Administratiu, una nova seu de la Generalitat situada a la Zona Franca, on han començat a traslladar-se els 2.400 treballadors públics que hi treballaran provinents d'altres seus dels departaments de Vicepresidència i

Economia i Hisenda, Justícia, Polítiques Digitals i Administració Pública, així com Empresa i Coneixement. La Generalitat estalviarà 70 milions durant els 20 anys de contracte d'arrendament. Pioner en eficiència energètica, l'edifici ha obtingut les certificacions LEED Platinum i WELL.

petició de l'expressident Puigdemont de demanar al govern espanyol com a gest de diàleg en la pròxima reunió que reconegui Catalunya com a nació. "Benvinguts siguin els reconeixements", responia el vicepresident a preguntes dels periodistes en la visita al nou Districte Ad-

ministratiu de la Zona Franca, on es traslladarà part dels treballadors de la Generalitat. Aragonès hi afegia que és "un fet" que Catalunya és una nació i va celebrar un possible reconeixement per part del govern de Sánchez en el camí per acordar un referèndum i l'amnistia. ■

La nació i els enemics interns que Lastra veu a la mesa l'obstaculitzen

Illa diu que pel PSC Catalunya és una nació com diu Puigdemont i el PSOE guarda silenci

David Portabella
MADRID

La mesa entre governs està pendent que es fixi la data de la segona trobada, que tindrà lloc a Barcelona, però cada dia apareixen noves turbulències que l'enrereixen. El ministre socialista català Salvador Illa (Sanitat) va sortir ahir al pas de la reclamació feta per Carles Puigdemont perquè Pedro Sánchez reconegui Catalunya com a nació. "Els socialistes catalans diem des de sempre que Catalunya és una nació. Em sorprenen una mica a vegades les reivindicacions que arriben", va dir Illa a RAC1. El PSOE, no obstant això, guarda silenci i esquiva per ara el reconeixement.

Arran dels deures que Puigdemont ha marcat a la mesa, la portaveu del PSOE, Adriana Lastra, equipara JxCat i el PP a l'hora de qualificar-los com a "enemics" del diàleg. "Hem de ser conscients que la me-

El ministre Illa rebatia ahir Puigdemont ■ GUILLÉN / EFE

sa té molts enemics fora de la mesa i dins de la mesa. I una part, JxCat, dimecres era assegurada a la mesa però el cap de setmana la critica-va", etzibava Lastra. I el PSOE torna al conflicte de la convivència. "L'important és reconèixer que a Catalunya hi ha un conflicte polític que ha derivat en conflicte de convivència. Hem de reconèixer la part independentista i l'independentisme ha de reconèixer la part que no ho és, i ni l'una ni l'altra desapareixeran de Catalunya. Així que hem de garantir la convivència", sosté Lastra. ■

La Via Augusta s'emmiralla en la Meridiana

FET • Una cinquantena de persones de Societat Civil Catalana van tallar els túnels de Vallvidrera per protestar per les concentracions independentistes **MÉS** • Reclamen al govern que prohibeixi les protestes que fa 150 dies que fan a l'altra banda de la ciutat

Emma Ansola
BARCELONA

Volien que fos una actuació "contudent", però Societat Civil Catalana (SCC) només va aconseguir convocar ahir una cinquantena de persones a la Via Augusta de Barcelona, just a l'accés dels túnels de Vallvidrera. Tot i així, els manifestants, amb l'ajut de la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra, que prèviament havien tallat el trànsit pels túnels a l'altura de la ronda de Dalt, van accedir a la via per impulsar aquesta acció reivindicativa, que es va quedar en acte simbòlic.

Un dels objectius principals era protestar i "pressionar" per-

què s'aturin els talls que des de fa 150 dies grups independentistes efectuen a l'avinguda Meridiana. El president de SCC, Fernando Sánchez Costa, va assegurar ahir que els independentistes que protesten a la Meridiana "entorpeixen" la vida dels ciutadans i que amb l'acció a la Via Augusta volen instar el govern de la Generalitat a actuar. "SCC ha dit que s'ha acabat que l'independentisme faci el que vulgui a Catalunya com si fos de la seva propietat. Nosaltres posem el mirall per girar full i recuperar la convivència", va dir Sánchez Costa.

El president de SCC va denunciar, a més a més, el tractament diferenciat que havien rebut dels responsables del go-

Els membres de SCC tallen la Via Augusta per protestar pels talls que des de fa 150 dies s'efectuen a la Meridiana ■ EFE

vern, perquè mentre que "als de la Meridiana els permeten de tallar durant dues hores, a nosaltres ens han recomanat de fer-ho només mitja hora", va lamentar. A les 7 de la tarda en punt, els membres de SCC van accedir a la via mentre despleguen una pancarta en què es denunciaven els talls i es mostrava la solidaritat amb els veïns i comerciants de la zona de la Meridiana. Sánchez va acusar a més de classista el govern català, perquè, segons ells, si els talls de Meridiana es produïssin a la zona alta aquests ja s'haurien acabat. A partir d'ara i amb aquesta actuació de "pressió", SCC espera que es posi fi als talls de la Meridiana i no va descartar tornar a tallar la Via Augusta. ■